

JE TO VÁŽNÉ, DOKTORE MAUSENSTEINE?

Ležel jsem na pohovce u psychiatra
a vytřeštěnýma očima jsem zíral na strop.

„Doktore MauseNSTEINE, je to vážné?“

Zapištl svůj divným přízvukem:

„Fyprávějte. Jak tó fšechnó začaló? A chdy?“

„Zpočátku jsem se jen *bál zubaře...*

pak jsem se začal *bát jezdit*

↑ **VÝTAHEM** ↓ ...

pak jsem se začal *bát letadel...*

pak jsem dostal *strach z pavouků...*

pak *strach z hadů...*

pak *strach z uzavřených
prostorů a z davu!*

Pak strach ze zlodějů...

pak strach ze tmy...

a teď ještě strach z nemoci...

mimochodem, doktore Mausensteine,

taky se bojím koček!

Netrpělivě mávl tlapkou.

„Jste myš, takšé je normální, še máte strach z košék!“

„Doktore Mausensteine, prosím vás, řekněte: je to vážné?“ **PTAL JSEM SE ZOUFALE.**

Obřadně zavrtěl hlavou. „Podífejté, můše to být fášné... nemusí to být fášné... záleší jen na fáš!“

Úzkostlivě jsem naléhal: „Bude léčba dlouhá?“

Zabručel: „Podífejté, můše být dlouchá...

nemusí být dlouchá... záleší jen na fáš!“

Byl jsem čím dál zmatenější. „Ehm, promiňte, že se ptám, ale bude to drahé?“

Ušklíbl se: „Podífejté, můše to být draché...
nemusí to být draché... záleší jen na fás!“

Pak přísně uzavřel: „Pamatujte sí, še záleší jen
na fás! Musíte spoluprácovat! Musíte sé **POŠTAVIT
FAŠIM FOBIÍM**, tedy fašemu **STRÁCHU!** Jinak
se nikdy neuzdrafíte! Ufidímé se pšišťí stšedu.
Dostanů pět set papírků, prosím.“

JE TO VÁŽNÉ?

Vyšel jsem z ordinace doktora Mauseinsteina a cítil jsem jistou úlevu... ale jen proto, že se móóóc ulehčilo mojí peněžence!

Ach jo, doktor Mauseinstein je nejslavnější **PSYCHIATR** v Myšákově. Když říkal, že uzdravení záleží jen na mně, určitě je to pravda... ale to mě vůbec neuklidnilo!

Vyšel jsem z ordinace doktora Mauseinsteina a cítil jsem jistou úlevu... ale jen proto, že se móóóc ulehčilo mojí peněžence...

KDE VĚZÍŠ?

Druhý den ráno jsem nevyšel z domu.

Ani další den.

Třetí den ráno jsem si to musel přiznat:

ach jo, zhoršilo se to, teď už se dokonce

BOJÍM vyjít z domu!

Čtvrtý den ráno **zazvonil** telefon.

Zabručel jsem: „Haló, tady Stilton,

Geronimo Stilton.“

Volala moje sestra Tea, zvláštní

zpravodajka našich novin.

Ach, to jsem vám ještě

neřekl?

Jsem myší redaktor, řídím

Hlodavcovy listy, nejslavnější noviny na Myším ostrově!

„Geronimo! **KDE VĚZÍŠ?** Už tři dny jsi nebyl v kanceláři!“ zapištěla Tea. „Zapomněl jsi, že musíš podepsat tři smlouvy, schválit čtyři titulní stránky, poskytnout pět rozhovorů do televize a zorganizovat šest konferencí v *Novinářském klubu*? Odkdy si dopřáváš volno mimo program?“

Pokusil jsem se to vysvětlit. „Ehm, poslyš, necítil jsem se dobře, ale zítra určitě přijdu...“

